

Treinmachinist was Dirk Rothuizen. Een mooi vak en als het aan hem gelegen had was hij er tot zijn 65ste mee doorgedaan. Het lot besliste anders. Een junkie bedreigde zijn leven, een burn-out volgde, Rothuizen werd afgekeurd. 'Wat kun je?' vroegen ze bij het reïntegratiebureau. 'Treintjes rijden.' 'Wat wil je?' 'Golfenaar worden.' Aldus geschiedde.

DOOR ANGELA HOUDIJK

TREINMACHINIST WORDT GOLFPRO:

'DÍT IS HET
GOEDE **LEVEN**'

'Ik heb me nog nooit zo gelukkig gevoeld als op dit moment!' Dirk Rothuizen, 44 jaar, leunt achterover in de diepe fauteuil van het clubhuis van BurgGolf Purmerend en kijkt me stralend aan.

De kersvers afgestudeerde B-professional hoeft niet lang naar woorden te zoeken om uit te drukken wat hij voelde toen hij een week eerder op golfclub De Efteling het felbegeerde papiertje van het Van Swinderen College overhandigd kreeg.

Van gelukzaligheid buitelen de zinnen over elkaar: 'Ik heb een week op een kussen gelopen... Ik kon niet slapen 's nachts. Ja echt, een week lang. Ik héb 't! ik héb 't!'

Dirk Rothuizen. Beroep: golfleraar.

Nog steeds kan hij het maar amper geloven.

'Af en toe moet ik mezelf nog wel eens knijpen. Au! Het is echt waar. Ja, als ik "gelukkig zijn" moet omschrijven, dan is het nu. Ik sta lachend op en ik ga lachend naar mijn werk.'

Vergenoegd wrijft Dirk in zijn handen: 'Kom maar op. We gaan beginnen. Fantastisch!'

Teaching pro is hij nu, drie dagen in de week. Na het behalen van zijn diploma kon hij samen met zijn studiegenoot Ed Vander direct aan de slag op BurgGolf Purmerend, de golfbaan waar hij ook stage liep.

Ongetwijfeld is iedere professional die afzwaait van de opleiding blij met zijn diploma, maar bij Dirk krijg je het gevoel alsof hij in de zevende hemel is beland. Als je zijn relaas aanhoort over wat er aan het behalen van dat papiertje vooraf is gegaan, kost het geen moeite meer je in het geluksgevoel van de man in te leven. De Purmer als de hemel op aarde. Vooruit dan maar.

JUNK

Dirk Rothuizen was treinmachinist. Zeventien jaar spoorde hij op elke sneltrein en goederentrein die er maar in Nederland rondreed. 'Elke dag weer een stukkie ergens anders naartoe, vandaag naar Maastricht, morgen naar Rotterdam.'

Eigen baas was-ie, want zolang er niks gebeurde, als je op tijd was en de trein reed op tijd, zag je niemand. Als het aan hem had gelegen, was Dirk tot zijn 65ste bij het spoor blijven werken. Het was een mooi vak, dus waarom niet?

Dirk zegt ingehouden: 'Maar het is me afgenomen. Ik mocht niet meer.'

Alles hield op op die fatale ochtend. De trein stond enkele minuten stil op een tussenstation. Alle passagiers waren ingestapt, de machinist wachtte in de cabine op het groene sein voor vertrek. Plotseling staarde hij recht in de loop van een pistool. Dirk dacht dat het met hem gedaan was: 'Je kijkt in een loop en je denkt dat het afgelopen is.'

De man die zijn leven bedreigde was een geflipte junk. Waarom de man er, net zo snel als hij binnenstond, ook weer als een speer vandoor ging, Dirk weet het niet. Het enige dat hij weet is wat het bij hemzelf teweegbracht.

In zijn zeventienjarige loopbaan als treinmachinist had hij een flink aantal gevallen van zelfdoding meegemaakt. 'Springers, ja. Nú kan ik erover praten, maar het nare is dat je het elke keer wel terug blijft zien. Nee, dat gaat nooit meer over, dat zit op je harde schijf. Ik heb het verwerkt, heb er geen slapeloze nachten meer van, maar tóen, toen kon ik er niet over praten. Dat was juist het probleem. Ik stortte in. Die junk was de druppel.'

Een jaar lang zat Dirk thuis op de bank voor zich uit te staren, 'niet wetend hoe de dag voorbij ging'. Hij kreeg hulp van een traumatooloog, leerde verwerken wat hij had meegemaakt, maar rijden mocht hij niet meer. 'Ze zeiden: "Als het je weer gebeurt, weten we niet hoe

je er dan uitkomt. Je moet wat anders gaan zoeken".'

Dirk ging op zoek. Eerst baantjes bij de spoorwegen zelf, in de postkamer, het magazijn, in de trein als conducteur... 'Kijken of ik het leuk vond. Dat hebben ze goed gedaan hoor, vanuit de spoorwegen, ze pushten me niet.'

Maar zijn draai vinden deed hij ook niet. Na twee jaar werd hij afgekeurd en kon hij naar het GAK.

En het reïntegratiebureau.

'Die zeiden: "Wat kan je eigenlijk?"'

'Ik zei: "Treintjes rijden."'

'Ze zeiden: "Ga maar solliciteren, ga maar werk zoeken." Maar voor een veertigjarige treinmachinist ligt het werk niet voor het opscheppen.'

Dirk moest een keuze maken.

'Je hebt door zo'n gebeurtenis een reality check gehad. Je denkt: we zijn maar zo kort op deze aardkloot. Dat besef van sterfelijkheid krijg je dan. Je bekijkt je leven en je denkt, ik heb nu mijn hele leven gewerkt voor het geld, ik wil weer wat gaan doen, maar alleen iets wat ik ontzettend leuk vind. Waar ik mijn ziel en zaligheid in kan leggen.'

Uit testen bleek dat Dirk goed met mensen kon omgaan, dat hij mensen graag iets wilde leren. Machinisten opleiden, was dat niet iets, opperde de begeleider van het reïntegratiebureau.

'Ik zei: Ja dat is leuk, maar ik wil iets héél leuks doen. Ik wil golf-leraar worden.'

HONKBAL

Op zijn dertigste maakte Dirk kennis met golf. Collega machinist Johan de Jäger sleepte hem voor de eerste maal naar de drivingrange van Spaarnwoude en gaf hem een ijzer-7.

Dirk: 'Ik had zo'n ding nog nooit in mijn handen gehad. Johan zei: "Zo hou je 'm vast, sla die bal maar." Dus ik gaf hem een roei en sloeg die bal honderdvijftig meter weg. Johan: "Niet slecht voor de eerste keer."'

Dirk ging spelen. 'Johan heeft me de weg naar het golf geweest. Vorig jaar is-ie clubkampioen van Spaarnwoude geworden.'

Het balgevoel had Dirk van het honkballen, dat hij al 27 jaar op hoog niveau had gespeeld. Vanaf zijn zestiende coachte hij de jeugd, later het eerste team. Maar toen hij echt verslingerd raakte aan golf, stopte hij met honkbal.

De onregelmatige diensten van het machinistenbestaan kwamen hem goed uit. Dirk: 's Morgens om vijf uur beginnen, elf uur klaar, twaalf uur stond Dirk op de golfbaan. Ik heb zoveel gespeeld dat de blaren op mijn handen stonden.'

Al die jaren nam Dirk les bij Ivar van der Molen. 'Het werk dat mijn golfleraar deed, leek me fantastisch. Altijd plezier, veel enthousiasme, mensen die voor hun plezier komen, wat wil je nog meer? Het leek mij een ideaal vak.'

Dus toen Dirk bij het reïntegratiebureau definitief voor een beroepskeuze stond, wist hij het zeker: golfleraar wilde hij worden. Of ze daar iets mee konden?

'Gelukkig stonden ze achter me. Het scheelde ook dat ik mijn hele leven gewerkt had, van mijn zestiende af.'

In GOLFjournaal had Dirk gelezen over de opleiding voor golfprofessional en vanaf dat moment ging hij trainen. Trainen. En nog eens trainen. Twee jaar trainde hij zich het apenzuur om het toelatingsniveau te halen. Golfleraar Ivar van der Molen was zijn steun en toeverlaat. 'Hij zei: "Je hebt het in je."'

Toen de grote dag van het examen daar was, had Dirk handicap 7.

EXAMEN

Het opleidingsexamen. Het moment suprême waar hij zo naartoe gewerkt had. Dirk speelde... En zakte.

Examenvrees?

'Ik heb m'n hele leven nog nooit examenvrees gehad, dit was de eerste keer dat ik echt stond te shaken. Het belang was te groot. Ik wilde te graag. Je moet het halen, want het moet je brood worden, hè. Ik wilde zó graag dat de spanning me te veel werd. Ik had

veel wedstrijdervaring, ook in de competitie, zelfs op mijn leeftijd was het me nog gelukt me in het eerste team te spelen, dus ik kan echt wel golfen... maar op het moment suprême ging het even niet goed.'

Het reïntegratiebureau was coulant. Het gebeurde niet dagelijks dat ze iemand van machinist naar golfleraar begeleidden. 'Je moet zoeken naar ander werk, zeiden ze, maar als je niks vindt in die tussentijd mag je volgend jaar gewoon nog een keer.'

'Dus weer keihard trainen en ook werk zoeken, dat niet voor het oprapen lag. En toen mocht ik nog een keer.'

Dirk gnuift: 'En toen werden we gelukkig aangenomen.'

Toen de ex-treinmachinist werd toegelaten tot de opleiding (inmiddels met hcp 5) had hij volgens de administratie van Spaarnwoude dat jaar 365 keer 9 holes gespeeld. En was hij recordhouder.

'Het was voor mijn gevoel al werk. 's Ochtends om negen uur ging ik naar de golfbaan, trainen, spelen en daarna weer trainen. Zeker zes uur per dag. Twee jaar lang.'

'Maar het is gelukt, en nu zitten we hier. Dat is fantastisch. Eigenlijk ben ik die man (de junk, red.) nu dankbaar, anders had ik hier nooit gezeten.'

LATIJN

Maar eerst was er nog de tweejarige opleiding. En die ging niet van een leien dakkie.

'Het leren was heel zwaar voor me. En zonder het thuisfront, een vriendin die honderd procent achter me staat, had ik het ook niet gered. Die jonge jongens die doen het allemaal fluitend, mij kost het drie keer zoveel moeite om iets erin te krijgen.'

De leeftijd, Dirk was inmiddels tweeënveertig - de oudste van de klas - ging tellen.

'Het medische gedeelte van de opleiding, het menselijk lichaam, alle botten en spieren, dat is niet in het Nederlands, dat is allemaal in het Latijn. Spina dorsalis...Dat

was echt adacadabra voor mij.' Dankzij fysiotherapeut Erik Niesert, die hem in de avonden hielp wegwijs te worden in het donkere woud van medische termen, kreeg hij de materie onder de knie.

Twee jaar ging Dirk niet op vakantie. 'Als die andere jongens een weekje weg gingen, was ik aan het leren.' Samen met studiemaat Ed Vander. 'We hebben elkaar door de examens heengesleurd, ik hielp hem met

spelen, hij mij met leren. Het was knokken, ja. Maar zo zit ik in elkaar. Als ik iets doe, dan geef ik niet op.'

'FALEN KOMT
 NIET IN MIJN
 WOORDENBOEK
 VOOR.
 DAT VOND IK
 HET ERGSTE AAN
 GEEN
 MACHINIST MEER
 ZIJN. DAT IK NIET
 MEER MOCHT.
 DAT IK NIET DE
 KEUZE ZELF HAD
 GEMAAKT. DAT
 VOELDE ALS EEN
 NEDERLAAG'

PRO-AM WINNEN

Zes jaar zijn voorbijgegaan, van de dag dat de junk zijn pistool op Dirks hoofd richtte tot vandaag. Zes jaar van burn-out, op de bank zitten, traumatologen, baantjes bij het spoor, afgekeurd worden, gang naar het GAK, naar het reïntegratiebureau, afwijzingen bij sollicitaties, geen geld verdienen, nieuwe doelen stellen, trainen, zakken voor je toelatingsexamen, weer trainen, weer solliciteren, hoge opleidingskosten, ploeteren, ploeteren en nog eens ploeteren.

Maar nu is het diploma binnen, de zorgen zijn voorbij en het leven lacht Dirk weer toe. Rest de vraag hoe hij tegen de toekomst aankijkt. Een man die zo kan knokken, kan alles, denken wij. Heeft hij misschien stiekem nog ambities om een Tour op te gaan?

'Ik doe mee aan de Monday Tour en ik heb meegedaan aan de kwalificatie voor de Nederlandse Tour. Ik was vierde reserve, dus ik had alle wedstrijden mee kunnen doen, maar dat gaat me zoveel tijd kosten. Ik ga nu eerst lesgeven, een klantenbestand opbouwen, en dan kan ik misschien volgend jaar meedoen. Nee, verdere aspiraties heb ik niet. A-pro worden? Misschien over twee jaar. Eerst ga ik leservaring opdoen. Ik ben realistisch, op mijn dertigste had ik voor het eerst een club in mijn hand. Ik ben al heel tevreden dat ik dit niveau speel, de opleiding heb kunnen afsluiten.'

Nou goed, een bescheiden droompje heeft Dirk nog wel: als pro de Pro-Am van Spaarnwoude winnen.

'Die heb ik als amateur gewonnen, samen met een team natuurlijk. Vorig jaar heb ik voor het eerst als jonge pro meegedaan. Op twee slagen miste ik als beste speler van de jonge pro's. Het zou leuk zijn als ik 'm dit jaar zou kunnen winnen. Dan zou het cirkeltje rond zijn.'